

III

(Sagatavošanā esoši tiesību akti)

REĢIONU KOMITEJA

75. PLENĀRĀ SESIJA 2008. GADA 18. UN 19. JŪNIJĀ

Reģionu komitejas atzinums "Aktīva iekļaušana"

(2008/C 257/01)

REĢIONU KOMITEJA uzskata, ka

- optimālas aktīvas iekļaušanas politikas īstenošanai nepieciešams transversāls ceturtais princips — sociālā līdzdalība;
- aktīva integrācija ir aktīvas iekļaušanas politikas visnozīmīgākais līdzeklis. Aktīva iekļaušana balstās uz principu "Darbs vispirms!": katru iedzīvotāju, kuram nav darba, jāintegrē darba dzīvē vai izglītības apgūvē;
- saskaņota politiku kombinācija jāattīsta un jāīsteno galvenokārt vietējā un reģionālā līmenī. Sadarbībā ar vietējām un reģionālajām pašvaldībām galvenā atbildība par darbavietu radīšanu gulstas uz uzņēmumiem un sociālajiem partneriem, kuriem šajā jomā ir svarīga nozīme;
- katrā valstī, reģionā vai vietējā kopienā izpratne par pietiekamiem ienākumiem ir atšķirīga. Ienākumu atbalsts ir atzīstams par nepieciešamu, ja ar to iespējams mazināt strukturālo nabadzību. Tādu līmeni var uzskatīt par "pietiekamu". Nav iespējams formulēt vispārējus noteikumus attiecībā uz finansiālo līmeni, kas veido ienākumu pietiekamību ES kopumā. Valsts, reģionālā un vietējā līmeņa iestādes ir kopīgi atbildīgas par pietiekamu ienākumu atbalsta politikas īstenošanu. ES līmenī tas būtu jāapspriež atklātās koordinācijas metodes ietvaros;
- sociāli un ekonomiski nelabvēlīgā stāvoklī esošiem Eiropas reģioniem un pilsētām nepieciešams ES finansiāls atbalsts, lai īstenotu aktīvas integrācijas politiku kombinācijas labāko paraugpraksi attiecībā uz tiem iedzīvotājiem, kuri ir visvairāk attālināti no darba tirgus. Tādēļ ESF budžeta līdzekļiem, kas paredzēti aktīvas iekļaušanas pasākumu finansēšanai, ir jābūt tieši pieejamiem vietējām un reģionālajām pašvaldībām;
- sociāla, subsidēta vai aizsargāta nodarbinātība, sociālie uzņēmumi un kooperatīvi ir instrumenti, kuriem var būt svarīga nozīme vietējā un reģionālā līmenī īstenotu politiku kombinācijā. Minētos uzņēmumus nevajadzētu vērtēt atbilstoši parastajiem Eiropas tirgus konkurences nosacījumiem (piemēram, mazāk stingri noteikumi saistībā ar publiskā iepirkuma procedūrām un valsts atbalstu).

Ziņotājs: Henk KOOL kgs (NL/PSE), Hāgas pilsētas mēra vietnieks, Nīderlande

Atsauces dokuments

Komisijas paziņojums Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Sociālās aizsardzības modernizēšana, lai panāktu lielāku sociālo taisnīgumu un ekonomisko kohēziju — no darba tirgus atstumtu cilvēku aktīvas sociālās integrācijas pastiprināšana"

COM(2007) 620 galīgā redakcija

IETEIKUMI POLITIKAS JOMĀ

apmaiņu, atbilstoši ES sociālās kohēzijas mērķim ir izvirzīti kopēji principi.

Vispārējās piezīmes

1. 2006. gadā Eiropas Kopienas 25 valstīs nabadzība apdraudēja 80 miljonus cilvēku (16 % no visiem iedzīvotājiem). Sociālā integrācija un cīņa pret nabadzību lielā mērā balstās uz to cilvēku integrāciju, kas ir visvairāk attālināti no darba tirgus. Nabadzības apdraudēto un no darba tirgus atstumtu cilvēku lielais skaits neizbēgami apgrūtinā Eiropas Savienības līgumā noteiktā sociālās kohēzijas mērķa sasniegšanu.

2. Eiropas Komisija izvirzīja trīs principus to cilvēku aktīvai iekļaušanai, kuri ir visvairāk attālināti no darba tirgus: 1) atbilstošs un pietiekams pabalstu līmenis, 2) aktīva integrācija, 3) augsta līmeņa sociālie pakalpojumi.

3. Optimālas aktīvas iekļaušanas politikas īstenošanai nepieciešams transversāls ceturtais princips, proti, sociālā līdzdalība.

4. Aktīvas iekļaušanas īstenošanai vajadzīga integrēta un visaptveroša pieeja iepriekš minētajiem četriem principiem.

5. Aktīva integrācija (otrais princips) ir aktīvas iekļaušanas politikas visnozīmīgākais līdzeklis. Aktīva iekļaušana balstās uz principu "Darbs vispirms!": katru iedzīvotāju, kuram nav darba, jāintegrē darba dzīvē vai izglītības apgūvē. Pirmais princips (atbilstošs un pietiekams pabalstu līmenis) un trešais princips (augsta līmeņa sociālie pakalpojumi) ir pamatelementi. Ceturtais princips (sociālā līdzdalība) ir aktīvas iekļaušanas politikas galīgā sastāvdaļa. Iedzīvotājiem, kuri nevar strādāt, jāsaņem ienākumu atbalsts un citi atbalsta pasākumi, lai viņi varētu piedalīties sabiedriskajā dzīvē. Mēs piekritam Komisijas viedoklim, ka minētie principi veido integrētu un visaptverošu pieeju. Katrai iestādei tādēļ jācenšas atrast atbilstošu līdzsvaru starp sociālo labklājību, sociālajiem pakalpojumiem, sabiedriskajiem pakalpojumiem un finanšu vai nemateriālajiem stimuliem.

6. Par aktīvas iekļaušanas stratēģiju un politiku pirmām kārtām ir atbildīgas dalībvalstis un to vietējās un reģionālās pašvaldības. Bet, lai veicinātu minēto politiku attīstību un

7. Vietējās un reģionālās pašvaldības ir galvenās politiku izstrādātājas un īstenotājas. ES ir atbalsta loma. Vispārējās aktīvas iekļaušanas politikas definīcija ir proporcionāla un balstās uz subsidiaritātes principu.

8. Četri principi (ienākumu atbalsts, aktīva iekļaušanas politika, kvalitatīvu sociālo pakalpojumu pieejamība un sociālā līdzdalība) ir savstarpēji saistīti, un tiem jābūt savstarpēji papildinošiem. Katram attiecīgajam reģionam, mērķa grupai un individam ir nepieciešama optimāla šo četru principu un politiku kombinācija. Aktīvas iekļaušanas politiku veido atbilstoši atšķirībām starp mērķa grupām un atsevišķiem indivīdiem. Atkarībā no valsts ekonomiskā modeļa šo četru principu nozīmīgums un katram principam izvēlētie politikas instrumenti dalībvalstīs un vietējās un reģionālajās pašvaldībās var būt atšķirīgi.

9. Tieši vietējās un reģionālās pašvaldības visvairāk izjūt to politiku īstenošanas rezultātus, kas paredzētas darba tirgū neiekļauto iedzīvotāju integrācijai. Pašvaldības saskaras arī ar minēto politiku nepilnību izraisītajām sekām vietējā, reģionālajā, valsts un Eiropas līmenī. Tāpēc saskaņota politiku kombinācija jāattīsta un jāīsteno galvenokārt vietējā un reģionālā līmenī. Vietējās un reģionālās pašvaldības pārzina vietējos apstākļus, darba tirgus īpatnības un daudzās iesaistītās puses, kurām var būt izšķiroša nozīme visaptverošas pieejas aktīvai integrācijai īstenošanā.

10. Lai īstenotu saskaņotu politiku kombināciju, vietējām un reģionālajām pašvaldībām jāveido efektīvas partnerības ar citām valsts varas iestādēm, privāto uzņēmumiem, sociālajiem partneriem, NVO un klientu pārstāvjiem.

11. Lai izstrādātu un īstenotu šādas politikas, kuru plānošanā un izstrādē piedalās arī citas valsts un privātās struktūras, vietējām un reģionālajām pašvaldībām nepieciešama plaša politiskā brīvība. Eiropas un dalībvalstu politikas (fiskālā, imigrācijas, izglītības, darbaspēka nodarbināšanas politika utt.) jāizstrādā atbilstoši vietējo un reģionālo politiku attīstības un īstenošanas vajadzībām.

12. Jāizskauž šķēršļi un nepilnības, kas saistīti ar Eiropas, valstu, reģionālajiem un vietējiem tiesību aktiem un praksi.

Aktīva integrācija

13. Aktīvas integrācijas uzlabošana ir vissvarīgākais aktīvas iekļaušanas instruments. Lai iekļautu visus iedzīvotājus, vajadzīga visaptveroša pieeja aktīvai integrācijai. Katrā reģionā jānosaka arī mērķa grupa un jāizstrādā individuāla un integrēta politiku kombinācija. Vietējām un reģionālajām pašvaldībām ir vadoša loma šo saskaņoto politiku kombināciju izstrādē un īstenošanā kopā ar partneriem (piemēram, valsts valdību, darba devējiem, citām sabiedriskajām iestādēm, NVO). Vispārējas un integrētas politiku kombinācijas būtība ir nepilnību novēršana, lai darba tirgū varētu integrēt iespējami vairāk cilvēku. To iespējams sasniegt, sniedzot konsultācijas, organizējot apmācības apmāk-sāta darba ieguvei un nodrošinot aizsargātu grupu nodarbinātību. Aizsargāta nodarbinātība ir tādu personu nodarbinātība, kas vēl nav gatavas tūlītēji uzsākt pastāvīgu darbu.

14. Optimāla politika un visaptveroša pieeja aktīvai iekļaušanai ietver šādus elementus:

- rosināt jauniešus un nodrošināt tiem iespēju iegūt sākotnēju kvalifikāciju, lai veicinātu viņu izredzes darba tirgū;
- atkārtoti iesaistīt profesionālajā dzīvē cilvēkus, kuriem nav darba (princips "Darbs vispirms!"). Vienlaikus jāpiedāvā viņiem izglītības vai apmācības iespējas, konsultācijas un jānodrošina bērnu aprūpes pakalpojumu pieejamība utt.;
- izmantot sociālas, aizsargātas un subsidētas nodarbinātības iespējas to cilvēku vajadzībām, kuri ir visvairāk attālināti no darba tirgus;
- izmantot sociālās līdzdalības instrumentus (piemēram, brīvprātīgu darbu vai sporta pasākumus) tiem cilvēkiem, kas garīgu un/vai fizisku nepilnību dēļ nevar iesaistīties ne pastāvīgā darbā, ne arī aizsargātā nodarbinātībā. Vienlaikus ar ienākumu atbalsta un kvalitatīvu sociālo pakalpojumu palīdzību jāuzlabo arī to cilvēku sociāli-ekonomiskā situācija, kurus jāintegrē darba tirgū;
- galvenais princips ir šāds: jānodrošina ikviena iedzīvotāja iespējas iesaistīties sabiedrībā.

15. Intensīvu individuālu rīcības plānu izmantošana palīdz uzlabot aktīvu integrāciju.

16. Vis aptverošas, integrētas politiku kombinācijas būtiska sastāvdaļa ir mērķa grupas. Reģionālā un vietējā līmenī valsts iestādēm jāizstrādā un jāīsteno tādas politikas, kas ir visefektīvākās, lai aktīvi iekļautu visus individuālus, neskatoties uz viņu kvalifikāciju, vienlaikus novēršot īpašus šķēršļus, ar ko viņi sastopas.

17. Sadarbībā ar vietējām un reģionālajām pašvaldībām galvenā atbildība par darbavietu radīšanu gulstas uz uzņēmumiem un sociālajiem partneriem, kuriem šajā jomā ir svarīga nozīme. Valsts un reģionālajā līmenī valsts ir atbildīga par atbalstu, nodrošinot labvēlīgus ekonomiskos apstākļus, piemēram, labu izglītību, efektīvu darbā iekārtošanu, nodokļu atvieglojumus un elastdrošību (sociālo nodrošinājumu un elastīgas nodarbinātības iespējas). Vietējās un reģionālās pašvaldības, sociālie dienesti un NVO ir noslēdzošais posms šajā struktūrā, jo īpaši attiecībā uz tiem, kuri visvairāk attālināti no darba tirgus. Protams, ka indivīdiem ir arī personīgā atbildība.

18. Valsts, sociālie un privātie darba devēji tiek mudināti uzlabot esošās un radīt jaunas kvalitatīvas darbavietas (piedāvājot atbilstošu ienākumu līmeni, labus darba apstākļus un apmācību/izglītību). Jo īpaši ir vajadzīgas darba vietas mazkvalificētiem darbiniekiem (ar zemu prasņu līmeni). Lai privātos darba devējus motivētu radīt darba vietas, valsts, vietējās un reģionālās iestādes varētu optimizēt uzņēmējdarbības vidi.

19. Vietējās un reģionālās pašvaldības pašas ir nozīmīgas darba devējas. Tāpēc arī tām būtu jāievieš šajā dokumentā minētie principi.

20. Jāveido un jāfinansē sociālās, subsidētās un aizsargātās darbavietas personām, kuras fiziskas vai garīgas invaliditātes dēļ ir visvairāk attālinātas no darba tirgus. Tādējādi var rasties nepieciešamība veidot un finansēt sociālas, subsidētas un aizsargātu grupu darbavietas. Vietējām un reģionālajām pašvaldībām šajā ziņā var būt būtiska nozīme, veicinot sociālo uzņēmumu izveidi.

21. Visu nodarbinātības veidu līdzāspastāvēšana (pagaidu darbs, elastīgais un nepilna laika darbs, pilnas slodzes darbs, iespēja strādāt mājās) var palīdzēt iekļaut darba tirgū cilvēkus, kuri atrodas vistālāk no tā.

22. Visa veida formālajai un neformālajai izglītībai un apmācībai, tostarp tālākizglītībai, daļēju apmācību programmām, iepriekšēju apmācību programmu akreditēšanai un mūžizglītībai, tostarp arī tālākizglītībai, jābūt saskaņota darba daļai, lai uzlabotu to cilvēku kvalifikāciju, kuri visvairāk attālināti no darba tirgus.

23. Lai uzlabotu izglītības kvalitāti atbilstoši darba tirgus vajadzībām, nepieciešami valsts valdību, reģionālo un vietējo pašvaldību intensīvāks darbs. Vietējā līmenī jāīsteno aktīvāka nodarbinātības politika un vairāk jāņem vērā vietējā tirgus vajadzības. Tajās valstīs, kurās nodarbinātības politika ir vietējo pašvaldību kompetencē, valsts valdībām ar ES palīdzību jāmudina vietējās pašvaldības uzraudzīt vietējo darba tirgu.

24. Vispārējā, integrētā politiku kombinācijā jāietver stimuli, lai visvairāk no darba tirgus attālinātiem cilvēkiem atvieglotu uzņēmējdarbības uzsākšanu.

Ienākumu atbalsts

25. No darba tirgus visvairāk attālinātiem cilvēkiem nepieciešams pienācīgs ienākumu atbalsts (pabalsti) un cita palīdzība, kas nodrošinātu cilvēka cienīgu dzīvi un saglabātu noteiktu atbilstību atkārtotai iekļaušanai darba tirgū. Jāuzsver, ka tas ir Eiropas Savienības pamatprincips.

26. Katrā valstī, reģionā vai vietējā kopienā izpratne par pietiekamiem ienākumiem ir atšķirīga. Ienākumu pietiekamību ietekmē ienākumu atbalsta līmenis, cenu līmenis, mājsaimniecībām raksturīgās iezīmes, nodokļi, laiks, cik ilgi cilvēks bijis ārpus darba tirgus, kultūras, sociālie un vēsturiskie faktori utt. Ienākumu atbalsts atzīstams par pietiekamu pasākumu strukturālās nabadzības mazināšanai. Tādu līmeni var uzskatīt par "pietiekamu". Nav iespējams formulēt vispārējus noteikumus attiecībā uz finansiālo līmeni, kas veido ienākumu pietiekamību ES kopumā. Valsts, reģionālā un vietējā līmeņa iestādes ir kopīgi atbildīgas par pietiekamu ienākumu atbalsta politikas īstenošanu. ES līmenī tas būtu jāapspriež atklātās koordinācijas metodes ietvaros.

27. ES līmenī varētu izstrādāt kopēju principu, nosakot, ka atšķirībai starp minimālo algu un ienākumu atbalstu jābūt pietiekami lielai, lai mudinātu individuus un mērķa grupas strādāt algotu darbu. Minētā atšķirība ir būtisks finansiāls stimuls visaptverošā politiku kombinācijā. Darba finansiālais pievilcīgums ir svarīgs princips Komisijai, daudzām dalībvalstīm un reģionālajām un vietējām pašvaldībām. Tādēļ valstu valdībām, vietējām un reģionālajām pašvaldībām, izstrādājot un īstenojot ienākumu atbalsta pasākumus, jāņem vērā tā saucamā "nabadzības slazda" risks.

28. Ienākumu atbalsts (pabalsti) jānodrošina tikai tiem cilvēkiem, kuri nespēj nopelnīt, iesaistoties darba tirgū, vai var nopelnīt tikai tādu algu, kas ir zemāka par iztikas minimumu (piemēram, viņu darba zema ražīguma dēļ vai tādēļ, ka viņiem jāpieņem mazapmaksāta darba piedāvājumi). Valstu valdības, vietējās un reģionālās pašvaldības nedrīkst kavēt darba tirgus funkcionēšanu un tām ir jāizstrādā stingri uzraudzības pasākumi un nopietni jāizvērtē pieteikumi no tiem cilvēkiem, kuri cenšas iegūt ienākumu atbalstu. Vienlaikus jānodrošina politikas, lai atbalstītu visus tos, kuriem vajadzīga sociālā apdrošināšana, ienākumu atbalsts un sociālā līdzdalība.

29. Ienākumu atbalstu var nodrošināt dažādās formās, un vislabāk to izstrādāt vietējā un individuālā līmenī. Ienākumu atbalsta piemēri: pabalsts iztikas minimuma apmērā nenodarbinātām personām un tiem, kuri nemācās, pabalsti naturā, lai uzlabotu uzturu, apģērbs, izglītība, mājokļi, veselības aprūpe, ienākumu atbalsts, lai papildinātu darba ienākumus (ja tie

saņemti par darbu ar zemu ražīgumu), ienākumu atbalsts augstu pārceļšanās izmaksu segšanai, ienākumu atbalsts kvalifikācijas un kompetences līmeņa paaugstināšanai, atbalsts uzņēmējdarbības uzsākšanai.

Sociālā līdzdalība

30. Atsevišķi no darba tirgus visattālinātākie cilvēki cieš no dažādiem garīgiem un fiziskiem trūkumiem. Reālajā situācijā viņi nevar izmantot tādas iespējas kā integrācija darba tirgū un aizsargāta nodarbinātība. Vispārējās pieejas ietvaros par šiem iedzīvotājiem rūpējas arī vietējās un reģionālās pašvaldības. Jāizmanto vairāki instrumenti, lai veicinātu minēto cilvēku sociālo līdzdalību.

31. Vietējām un reģionālajām pašvaldībām jāizmanto visi finanšu un praktiskas palīdzības instrumenti, lai sekmētu to cilvēku, kuri nestrādā, sociālo līdzdalību. Minētie instrumenti veicina šiem cilvēkiem paredzēto sociālo, kultūras, sporta, labklājības un brīvprātīgo pasākumu īstenošanu, kuru neesamības gadījumā minētās iedzīvotāju grupas var nonākt sociālā izolācijā.

Kvalitatīvu sociālo pakalpojumu pieejamība

32. Lai ienākumu atbalsts, aktīva integrācija un sociālā līdzdalība būtu pēc iespējas efektīvāka, vajadzīgi individuāli rīcības plāni. Tie nodrošina atsevišķam individam nepieciešamo atbalsta pasākumu savlaicīgu plānošanu un garantēšanu. Vietējām un reģionālajām pašvaldībām vajadzīgi līdzekļi, lai izveidotu kvalitatīvu pakalpojumu infrastruktūru un izstrādātu individuālus rīcības plānus.

33. Individuālo rīcības plānu nepieciešamība un raksturīgākās iezīmes liek vietējām un reģionālajām pašvaldībām izmantot plašu instrumentu spektru.

34. Vietējām un reģionālajām pašvaldībām jāveicina to instrumentu un vadības prakses izmantošana, ar kuru palīdzību var uzlabot sociālo pakalpojumu kvalitāti (piemēram, vispārēja piekļuve Internetam, vienas pieturas aģentūras, *lex silentio* princips, saistoši un atbilstīgi termiņi, pieņemot lēmumu par ienākumu atbalstu vai praktisku palīdzību).

Pamatnostādnes politikas īstenošanas atvieglošanai

35. Lai aktīvas iekļaušanas politika būtu veiksmīga, tajā jāieslēgtā vietējā, reģionālā, valsts un ES līmeņa politikas. Šajās politikās jāiekļauj un jāapvieno minimālie ienākumi, aktīva darba tirgus pasākumi, izglītības un sociālie pakalpojumi. Pastāv vairāki riski, kas var kavēt vispārējās, integrētas politikas īstenošanu vietējā un reģionālā līmenī. Valstu, vietējām un reģionālām pārvaldes iestādēm kopā būtu jāveicina visaptverošas pieejas īstenošana.

36. Sociāli un ekonomiski nelabvēlīgā stāvoklī esošiem Eiropas reģioniem un pilsētām nepieciešams ES finansiāls atbalsts, lai īstenotu aktīvas integrācijas politiku kombinācijas paraugpraksi attiecībā uz tiem iedzīvotājiem, kuri ir visvairāk attālināti no darba tirgus. Tādēļ jānodrošina vietējo un reģionālo pašvaldību tieša piekļuve ESF budžeta līdzekļiem, kas paredzēti aktīvas iekļaušanas pasākumu finansēšanai. Nepieciešams arī Eiropas budžets sociālās līdzdalības finansēšanai. Eiropas Savienības sniegta efektīva atbalsta labs piemērs ir *Interreg* pieeja.

37. Sociāla, subsidēta vai aizsargāta nodarbinātība, sociālie uzņēmumi un kooperatīvi ir instrumenti, kuriem var būt svarīga nozīme vietējā un reģionālā līmenī īstenotu politiku kombinācijā. Minētos uzņēmumus nevajadzētu vērtēt atbilstoši Eiropas tirgus konkurences nosacījumiem (piemēram, mazāk stingri noteikumi saistībā ar publiskā iepirkuma procedūrām un valsts atbalstu).

38. Vispārējo pieeju vietējā līmenī galvenokārt īsteno vietējās un reģionālās pašvaldības. Jānodrošina šo pašvaldību likumīgas iespējas izvērst aktīvas iekļaušanas politiku vietējo iedzīvotāju labā.

39. Vietējām un reģionālajām pašvaldībām jāuzņemas vadošā loma aktīvas iekļaušanas politikas pasākumu īstenošanā. Saskaņā ar ES subsidiaritātes principu varētu formulēt kopēju ES principu, kurā noteikts, ka valstu un ES tiesību aktiem un praksei jāatbilst reģionālā un vietējā līmenī noteiktām vajadzībām (zemākas nodokļu likmes, pabalstu struktūras, mūžizglītības sekmēšanas pasākumi, finansiāli atvieglojumi uzņēmējiem, darba tiesības, diskriminācijas novēršanas likums, minimālās algas līmeņa diferenciacija, u.c.).

Atklātā koordinācijas metode

40. Atklātā koordinācijas metode paredz politiskās koordinācijas pamatprincipu kopumu bez juridiskiem ierobežojumiem. Tā ietvaros dalībvalstis vienojas noteikt un veicināt visefektīvākās politikas aktīvas iekļaušanas jomā ar mērķi apgūt savstarpējo pieredzi. Lai pastiprinātu atklāto koordinācijas metodi, izvirzīti šādi ieteikumi politikas jomā.

41. Daudzas politikas, kas paredzētas, lai uzlabotu to cilvēku iekļaušanu un ienākumu atbalstu, kuri visvairāk attālināti no darba tirgus, nav pietiekami efektīvas. Lai uzlabotu minēto politiku efektivitāti, nepieciešami kvalitatīvi salīdzinoši pētījumi par reģionālajām un vietējām politikām aktīvas iekļaušanas jomā un šo politiku novērtējums. Eiropas Komisija varētu veicināt šādu kvalitatīvu pētījumu izstrādi.

42. Zināšanu apguves procesu var pastiprināt citu vietējo un reģionālo pašvaldību veiktie salīdzinošie pārskati un reģionālo un vietējo novērotāju tīkli (*Progress*). Jau sākotnēji skaidri jānosaka pārskatu kvalitātes un reģionālo un vietējo novērotāju tīkla darba kvalitātes prasības.

43. Darbaspēka piedāvājuma un pieprasījuma, atalgojuma un ienākumu atbalsta līmeņa atšķirības Eiropā rada darbaspēka apriti, kas var kavēt to vietējo iedzīvotāju aktīvu iekļaušanu, kuri visvairāk attālināti no darba tirgus. AKM var izmantot, lai apspriestu to, kā šīs norises ietekmē jautājumu par aktīvu iekļaušanu.

44. Paraugprakses izstrādi un izplatīšanu iespējams veicināt, katru gadu apzinot vietējās un reģionālās pašvaldības, kas sasniegušas vislabākos rezultātus aktīvas iekļaušanas jomā, un pasniedzot tām Eiropas balvu. Paraugprakse būtu jāsystematizē pēc Eiropas Sociālā fonda tematisko grupu parauga.

Briselē, 2008. gada 18. jūnijā

Reģionu komitejas

priekšsēdētājs

Luc VAN DEN BRANDE